

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **N. X. T.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem Příkop 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (původně: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie)**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2010 čj. CPR-409-1/ČJ-2010-9CPR-C215

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 5. 3. 2010 čj. CPR-409-1/ČJ-2010-9CPR-C215 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 5.3. 2010 č.j. CPR-409-1/ČJ-2010-9CPR-C215, kterým bylo podle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň

(dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 27.1. 2005 č.j. SCPP-1977/PL-IV-2004. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobci.

S ohledem na to, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2011 působnost ve věcech rozhodování o pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, jednal soud nadále podle § 69 s. ř. s. jako s účastníkem řízení s Ministerstvem vnitra.

Žalobce v žalobě namítal, že ve svém odvolání uváděl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu nebylo řádně doručeno, neboť se v místě doručení nezdržoval. Za den řádného doručení tak považoval den 23.11. 2009, kdy se jeho právní zástupce seznámil s obsahem rozhodnutí z fotokopie správního spisu. Žalovaný se s tímto tvrzením uvedeným v odvolání vůbec nevypořádal. Žalobce poukazuje na to, že v souladu s judikaturou je nutno při hodnocení, zda došlo k náhradnímu doručení podle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu nutno zkoumat faktický pobyt účastníka správního řízení v době doručování rozhodnutí a nepostačuje vycházet z formálně oznámeného pobytu. Ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by byl faktický pobyt žalobce řádně zkoumán.

Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaný se nevypořádal ani s jeho námitkami směřujícími do věcného posouzení a uvádí, že tyto námitky měly být minimálně přezkoumány v souladu s ustanovením § 60 správního řádu, přičemž strohé odůvodnění, že předpoklady pro použití mimořádných opravných prostředků nebyly shledány, je podle názoru žalobce nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 27.1. 2005 č.j. SCPP-1977/PL-IV-2004 bylo podle ustanovení § 80 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), rozhodnuto o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručováno na adresu N. ul. X, Ch.. Zásilka obsahující toto rozhodnutí byla žalobci uložena na poště dne 3.2. 2005. Jelikož zásilka nebyla v úložní době vyzvednuta, byla vrácena zpět správnímu orgánu prvního stupně.

K žádosti žalobce, resp. jeho právního zástupce, byla žalobci zaslána kopie správního spisu ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, právnímu zástupci žalobce byla tato kopie spisu doručena dne 23.11. 2009. Dne 25.11. 2009 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce proti tomuto rozhodnutí odvolání. V odvolání uvedl, že v době doručování rozhodnutí se žalobce na adrese N.u. X, Ch., nezdržoval, a proto nemohla nastat fikce doručení podle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu. Proto je nutno za den doručení rozhodnutí považovat den 23.11. 2009. Současně uvedl, že pokud je správní orgán toho názoru, že žalobci bylo doručeno rozhodnutí řádně již v roce 2005, je správní orgán povinen prokázat, že se účastník řízení v té době na adrese skutečně zdržoval.

Žalobce dále v odůvodnění svého odvolání uvedl, že odůvodnění rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování a tvrzení uvedené v odůvodnění, že správní orgán neshledal dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, není nijak objasněno.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5.3. 2010 č.j. CPR-409-1/ČJ-2010-9CPR-C215, a to tak, že odvolání jako opožděné zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce při doručování prvostupňového rozhodnutí jako adresát nebyl zastížen, písemnost byla uložena na poště, o čemž byl žalobce informován. Poukázal na ustanovení § 24 správního řádu, podle něhož platí, že nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Dovedil, že písemnost byla uložena na poště dne 3.2. 2005, a proto se za den doručení považuje den 6.2. 2005. Poslední den odvolací lhůty tak připadl na den 21.2. 2005, jelikož žalobce v této lhůtě odvolání nepodal, je jeho odvolání opožděné. Dále žalovaný uvedl, že podle § 60 správního řádu je správní orgán opožděné odvolání povinen přezkoumat z tohoto hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení mimo odvolací řízení. Jelikož předpoklady pro to nebyly shledány, bylo rozhodnuto odvolání žalobce zamítnout jako opožděné.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud především konstatuje, že žalovaný v daném případě nerozhodoval věcně. Posoudil totiž odvolání žalobce jako opožděné, a přestože toto odvolání přezkoumal podle § 60 správního řádu i z hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení, zamítl je právě pro opožděnost. Toto vymezení pak je určující i pro přezkum rozhodnutí správním soudem. Rozhodnutí podle § 60 správního řádu je sice rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale soud je oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 8 As 51/2006 - 105). Jinými slovy, nepřezkoumal-li žalovaný k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí věcně, nemá prostor k takovému přezkumu ani soud.

V daném případě žalobce ve vztahu ke včasnosti podaného odvolání přímo v textu v odvolání uváděl, že dle jeho názoru je nutno počítat běh lhůty pro podání odvolání až ode dne 23. 11. 2009, kdy se s prvostupňovým rozhodnutím seznámil jeho právní zástupce. K tomu uváděl, že rozhodnutí mu nemohlo být v roce 2005 účinně doručeno, neboť se v této době na adrese, na níž mu správní orgán prvého stupně doručoval, již nezdržoval.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že na toto tvrzení žalobce, které bylo v odvolání uvedeno, nijak nereagoval a zcela je pominul. Poukázal pouze na to, že rozhodnutí bylo doručeno fikcí dle § 24 správního řádu dnem 6. 2. 2005. Z jakého důvodu nepovažoval za relevantní tvrzení žalobce, že fikce doručení tímto dnem nastat nemohla, není z rozhodnutí vůbec zřejmé.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23).

V daném případě z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zcela pominul tvrzení žalobce o tom, proč nemůže být prvostupňové rozhodnutí považováno za doručené již v roce 2005 a není tedy zřejmé, proč považoval toto tvrzení žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud se přitom sám nemohl zabývat otázkou, zda žalobce podal odvolání včas anebo nikoli, neboť je v prvé řadě povinností žalovaného, aby přezkoumatelným způsobem zareagoval na všechna tvrzení žalobce vztahující se k otázce včasnosti jeho odvolání. Teprve poté, co žalovaný své úvahy přezkoumatelným způsobem vtělí do odůvodnění svého rozhodnutí, může být správnost těchto úvah podrobena soudnímu přezkumu.

Vzhledem ke shora uvedenému soudu nezbylo než žalobě vyhovět a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, jíž je žalobcův advokát plátcem, ve výši 960 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 7.760 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 2. května 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu